

Arrest

nr. 165 590 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 4 december 2015 waarbij een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beschikte over een verblijfstitel in Nederland geldig tot 29 mei 2013, en dit op grond van het (door België niet erkend) huwelijk met mevrouw F. L. P. N.

Op 22 juli 2015 doet verzoeker een aangifte van huwelijk, te voltrekken met mevrouw R. C. L.

Het parket van de Procureur des Konings te Dendermonde geeft op 19 oktober 2015 een negatief advies wegens bigamie.

Op 9 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19 maart 2015 aan verzoeker die weigert te tekenen. Op 2 december 2015 reikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uit aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

*“Aan de heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. m Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 22/09/2011, 19/03/2015).

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben (R. C. L., Roemenië, E-kaart geldig tot en met 15/10/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot op heden werd echter nog geen huwelijk of wettelijke samenwoning geregistreerd.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 01/12/2015 dat hij diabetespatiënt is. Ongeacht het feit dat betrokkene nog geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 heeft ingediend, heeft dit echter geen automatisch recht op verblijf en uit het verslag blijkt dat hij zijn medicatie effectief bij zich heeft. Betrokkene vermeldt ook in het administratief verslag dat hij ook samenwoont met het kind van R. C. L. (U. S.-M.) wat hij voor alle duidelijkheid niet erkend heeft en een effectieve familieband niet bewezen is. Daarnaast heeft hij ook geen gemeenschappelijke kinderen met mevrouw R.. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus helemaal niet aan de orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam naar België met een geldig paspoort en een geldige verblijfsvergunning voor Nederland. Hij heeft op 15/01/2010 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de stad Antwerpen. Zijn huwelijk met P. N. F. L. (°31/10/1965) werd niet erkend door het Parket van Antwerpen op 29/09/2011. Bovendien, zijn huwelijk geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene werd ook reeds in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten op 22/09/2011. Betrokkene kreeg op 09/03/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen. Dit werd hem op 19/03/2015 betekend. Betrokkene heeft dit bevel niet opgevolgd.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben (R. C. L., Roemenië, E-kaart geldig tót en met 15/10/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot op heden werd echter nog geen huwelijk of wettelijke samenwoning geregistreerd.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 01/12/2015 dat hij diabetespatiënt is. Ongeacht het feit dat betrokkene nog geen aanvraag tót regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 heeft ingediend, heeft dit echter geen automatisch recht op verblijf en uit het verslag blijkt dat hij zijn medicatie effectief bij zich heeft. Betrokkene vermeldt ook in het administratief verslag dat hij ook samenwoont met het kind van R. C.L. (Utiu Sorin-Marian) wat hij voor alle duidelijkheid niet erkend heeft en een effectieve familieband niet bewezen is. Daarnaast heeft hij ook geen gemeenschappelijke kinderen met mevrouw R.. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus helemaal niet aan de orde.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevoig zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

*REDEN VAN DE BESLISSING:
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoeker dat enkel beroep is aangetekend tegen de bestreden beslissing en tegen de stempel vermeld op het gegeven inreisverbod die betrekking heeft op de bestreden beslissing nu deze vermeldt: “een nieuwe termijn van 4/12/15 tot 4/12/15 wordt (...) toegestaan het grondgebied te verlaten”.

Het voorwerp van huidig beroep betreft niet de beslissing tot afgifte van het inreisverbod.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikelen 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. “.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

3.3. In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”*

3.4. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. In casu werd de bestreden beslissing, onder meer, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel

vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen. Waar de verwerende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een herhaald bevel is, is deze vaststelling correct. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 19 maart 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gegeven.

In die mate is de vordering dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan het vereiste belang.

3.5. Verzoeker ontwikkelt evenwel een middel dat de schending van hogere internationaalrechtelijke normen opwerpt, doordat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend. De bestreden beslissing zou aldus een schending impliceren van deze hogere rechtsnorm, in casu van de bescherming dewelke ontleend kan worden aan de toepassing van artikel 3 van het EVRM en artikel 1A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Deze grieven dienen te worden onderzocht. Uit het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van artikel 8 EVRM aanvoert.

4. Onderzoek van het beroep in de hierboven omschreven mate

4.1. Waar verzoeker betoogt dat: *“De motivering stelt dat betrokkene niet in het bezit zou zijn van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument; dat betrokkene geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.9.2011 en 19.3.2015; dat betrokkene verklaart gezinsleden te hebben in België, een vriendin R. C. L. met Roemeense nationaliteit en in het bezit van een E-kaart te hebben, samen te wonen met het kind U. S.-M., kind van zijn vriendin; dat hij diabetes patiënt is. De beslissing stelt dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM.*

De beslissing faalt in alle opzichten.

Er wordt op geen enkele manier verwezen naar de door verzoeker ingeroepen aanvraag tot huwelijk met mevrouw R. verwezen. Deze aanvraag dateert van 22 juli 2015 en is gekend door verwerende partij.

Ingevolge de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de Burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van huwelijksaangifte of verklaring wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, punt 2, dient het bevel opgeschort te worden zolang de procedure huwelijksaangifte loopt.

Hiervan is geen enkele melding in het bevel.” Toont verzoeker geen belang bij diens grief nu uit het administratief dossier blijkt dat op 21 oktober 2015 de huwelijksvoltrekking werd geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand omwille van bigamie nu verzoeker nog gehuwd is met mevrouw F. L. P. N. De Raad ziet derhalve niet de relevantie in van het niet vermelden van de aanvraag tot huwelijksvoltrekking van verzoeker.

4.2. Waar verzoeker in het tweede onderdeel voorhoudt dat : *“Verzoeker is weliswaar vrijgelaten maar het bevel zelf is niet opgeschort, daar integendeel bij de vrijlating een onmiddellijke ingang van het bevel tegen middernacht van 4 december 2015 is opgelegd.*

Verwerende partij had bij niet uitvoering van het bevel op het bevel een stempel moeten zetten dat het bevel is opgeschort in afwachting van de beslissing over de huwelijksaangifte.

Nu wordt (zelfs niet op het bevel, maar op het inreisverbod) een stempel gezet dat een bijkomende ‘termijn’ tot middernacht op 4 december 2015 wordt gegeven.”, geldt dezelfde redenering. Verzoeker is op de hoogte van de weigering van de huwelijksvoltrekking voor het nemen van de bestreden beslissing zodat niet kan ingezien worden waarom geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen gegeven worden nu de beslissing van de weigering dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

4.3. Ook het derde onderdeel *“Verder betwist verzoeker de motivering waar gesteld wordt dat hij bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 22.9.2011 en op 19.3.2015 zou genegeerd hebben.*

Verzoeker stelt dat hij geen enkele kennis heeft van deze bevelen.

Ook in die zin faalt de motivering.” mist feitelijke grondslag. De kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2015 is geschied op 19 maart 2015 en bevindt zich in het administratief dossier. Het gegeven dat verzoeker weigerde te tekenen doet niets af aan de geldigheid van de kennisgeving.

4.4. Met betrekking tot het vierde onderdeel stelt verzoeker:

“Wat betreft de afweging van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangafweging is volledig afwezig. Er wordt met loutere dogma's gemotiveerd: ‘... terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven...’. Dit kan in elk dossier zou gezegd worden. Het volstaat niet om dergelijke doodoener als motief te hanteren.

Het motief miskent voor 100% de noodzaak om in het kader van artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets te maken.”

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Verzoeker leest de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk. In de bestreden beslissing wordt afgewogen dat verzoeker verklaarde een vriendin te hebben waarmee geen huwelijk of wettelijke samenwoning is geregistreerd wat correct is en steun vindt in het administratief dossier. De bestreden beslissing wijst erop dat hij ook samenwoont met het kind van diens partner dat niet door verzoeker werd erkend en waarvan een effectieve familieband niet bewezen is en dat verzoeker geen gemeenschappelijke kinderen heeft met diens vriendin. In de beslissing wordt ook gesteld dat een tijdelijke terugkeer geen breuk van de relatie teweegbrengt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 december 2015 werd gehoord en dat het antwoord vervat in de bestreden beslissing alle elementen beantwoordt die verzoeker ter gelegenheid van dit verhoor verstrekke. Er wordt op gewezen dat verzoeker een machtiging kan aanvragen in het herkomstland wat niet in disproportionaliteit staat met zijn gezins- en privéleven. Gelet op de door verzoeker aangebrachte elementen is de motivering afdoend en niet stereotiep. Verzoeker maakt in dit onderdeel niet aannemelijk dat artikel 8 EVRM geschonden is.

4.5. Waar verzoeker in het tweede middel nog de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 EVRM en stelt dat: *“Dat zonder twijfel de bijlage 13 septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.*

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het niet houder zijn van de vereiste documenten.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij verwerende partij op de hoogte kunnen stellen van het feit dat hij een gezin vormde en een huwelijksaangifte had gedaan, en dat enkel schorsende bevelen kunnen genomen worden op basis van vermelde omzendbrief.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op zijn gezinsleven, en de argumenten kunnen weerleggen die hierover in de bestreden beslissing worden aangehaald.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf, zijn echtgenote en kinderen.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

Wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, met name op 1 december 2015 en het gehoor zijn weerslag vindt in een administratief verslag van 1 december 2015. De elementen die verzoeker ter gelegenheid heeft aangebracht waaronder zijn gezinssituatie werden beantwoord in de bestreden beslissing en het volstaat hiervoor te verwijzen naar punt 4.4.

Bovendien wordt er opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te duiden welke andere elementen hij zou hebben aangebracht die van aard zijn om de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat verzoeker op generlei wijze toelicht op welke wijze hij en artikel 1A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 EVRM geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

4.6. Verzoeker geeft te kennen ook beroep aan te tekenen tegen de stempel die een nieuwe termijn toekent om het grondgebied te verlaten te eindigen op 4 december 2015.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker:

"Op 4.12.2015 wordt op het inreisverbod een stempel aangebracht:

"Een nieuwe termijn van 4.12.2015 tot 4.12.2015. Om middernacht wordt W. E. H. M. S. (...) toegestaan het grondgebied te verlaten."

Ten eerste is deze 'beslissing' aangebracht op het inreisverbod en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is bijgevolg geen enkele formele band met het bevel en in die zin kan niet worden teruggevallen op de wettelijke en feitelijke motieven die de grondslag vormen voor het bevel van 2.12.2015.

Ten tweede dient deze 'beslissing' als een nieuwe zelfstandige beslissing te worden aanzien die de beslissing van 2.12.2015 opheft, aangezien de beslissing van 2.12.2015 als een geheel dient aanzien te worden, in die zin dat het bevel zelf en de termijn samen het wezenlijk bestand ervan uitmaken. Om die reden dient de beslissing van 2.12.2015 vernietigd te worden omdat zij geen rechtsgeldig bestaan meer heeft, gezien de nieuwe beslissing.

Ten derde dient de beslissing van 4.12.2015 vernietigd te worden daar zij geen enkele wettelijke grondslag geeft waarop ze genomen is en aangezien er geen enkel motief noch juridisch noch feitelijk waarom er nu wel 'een termijn' wordt gegeven. Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Ten vierde wordt er op gewezen dat 'om middernacht' geen termijn is in de zin van artikel 74/11 vreemdelingenwet. De beslissing miskent de verplichting om een termijn om het grondgebied te verlaten op te leggen. In de oorspronkelijke 13 septies is geen termijn gegeven; artikel 74/14 vreemdelingenwet vereist in ieder geval een termijn.

Ook in de 'bijkomende' beslissing van 4 december 2015 (stempel op inreisverbod) is geen termijn in de zin van artikel 74/14 vreemdelingenwet gegeven, daar 'om middernacht' geen termijn is.

De bestreden beslissingen dienen bijgevolg te worden vernietigd."

In zoverre verzoeker ook beroep wil aantekenen tegen de weigering om de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen of tegen de verlenging van de termijn, in casu tot 4 december 2015, wijst de Raad erop dat dit louter een uitvoeringsmodaliteit van de bestreden beslissing betreft. Deze uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt. Het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit is onontvankelijk (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.305). Er wordt ten overvloede opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ook toepassing maakt van artikel 74, 14 §3, 4° van de vreemdelingenwet wat correct is nu verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven op 19 maart 2015 en deze al toegekende termijn heeft overschreden.

4.7. Gelet op hetgeen voorafgaat is de exceptie van de verwerende partij gegrond en het beroep in haar geheel onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN